

og da hun ingen Modstand gjorde, lagde han stille sine Arme omkring hende.

„Saa er det virkelig sandt? De holder lidt af mig?“

Hans Læber rørte hendes Pande og Kinder, tilsidst ogsaa hendes Mund. Hun lod det ske. Med lukkede Øjne gav hun sig hen til hans blide Kærtegn.

Men nu hørte de Stemmer oppe paa Trappen. Jytte rev sig løs og skyndte sig op, idet hun vinkede til ham med Haanden.

IV.

Den følgende Dag blev Jytte og Karsten enige om at offentliggøre deres Forlovelse, saasnart Jytte havde talt med sin Mor. Men endnu om Eftermiddagen havde hun ikke faaet Mod til en Tilstaaelse. Hun sad i Mørkningen inde i sin egen Stue og hvilede Hovedet tungt i Haanden. Nede fra Gaden lød Sporvognenes Kimen, og Genskinnet af Lysene derude flakkede uroligt henad Loft og Vægge som Lygtemænd.

Dagen havde været fuld af Lykke. Trods Regnen havde hun og Karsten spaseret i halvanden Time paa de sædvanlige Steder. Karsten havde holdt Paraplyen over hende, og hun havde gaaet med ham under Armen, mens de som andre Kærestefolk snart spøjte og lo, snart talte fornuftigt om deres forandrede Forhold og den fælles Fremtid.

Alligevel gjorde hun sig ingen Illusioner. Den Forvisning, der havde rodfæstet sig i hende siden hendes syt-